

Intendant: Mgr. JAROSLAV VOCELKA
Šéf baletu: PAVEL ĎUMBALA

TISKOVÁ ZPRÁVA

23. května 2005

BRONISLAV ROZHNOS

Time of Pain *Čas bolesti*

*Premiéra 2. června 2005 v 19.00 hodin
ve Státní opeře Praha*

Time of Pain / *Čas bolesti*

Hudba:	Ondekoza, Philip Glass, Dead can Dance, Les Tambours du Bronx, Klaus Nomi
Libreto, režie a choreografie:	Bronislav Roznos
Scéna a kostýmy:	Robert Schrag
Asistenti choreografie:	Kateřina Dedková, Pavel Plšek
Světelný design:	Silvio Gahs

Tančí: Pražský komorní balet - soubor baletu Státní opery Praha

Time of Pain / *Čas bolesti*

1. Pašije

Hudba: Ondekoza - Odaiko, Mikuni Genso Kyoku

2. Narození a smrt

Hudba: Philip Glass - Concert for Violin and Orchestra, 2nd movement

3. Hon na čarodějnice

Hudba: Dead can Dance - Anywhere out of the World, Saltarello, Spirit

4. Uniformita

Hudba: Les Tambours du Bronx - Tchi tchi ou la mort, Cadence, Le crépuscule des crapules

5. A nebudeš-li svolný

Hudba: Dead can Dance - Yulunga, The Spiders Strategem

6. Rozkoš

Hudba: Philip Glass - Mishima/Opening, November 25: morning, Runaway Horses
Klaus Nomi - Cold Song von Henry Purcell

Time of Pain / Čas bolesti

Bývalý sólista Pražského komorního baletu a současný šéf baletu ve Zwickau Bronislav Roznos ve svém představení zpracovává téma bolesti – od biblických scén a historických výjevů pronásledování čarodějnic až k archetypálním momentům bolesti, jaké provázejí zrození, smrt, ale také rozkoš. Roznosova choreografie je nesmírně dynamická, místy hraničí s akrobacií a po tanečnicích vyžaduje fyzicky mezní výkony. Sugestivní obrazy, tvořené kontrastem černého pozadí, světel svící a téměř nahými těly sedmnácti tanečníků, se svou expresivitou natrvalo zapíše do mysli každého diváka. Světová premiéra Času bolesti / Time of Pain se odehrála v bývalé plynárně ve Zwickau v roce 1999 jako jednorázová akce před zahájením přestavby této budovy v kulturní zařízení. Šlo o experiment, avšak velký úspěch choreografa Bronislava Roznose přiměl, aby inscenaci v další sezoně přenesl do klasického divadelního prostoru divadla ve Zwickau. Až při třetím uvedení na scéně Divadla J. K. Tyla v Plzni získal Čas bolesti podobu regulérního představení s kostýmy a kulisami. S každým dalším uvedením se změnil počet účinkujících. Původně jich bylo jedenáct, v Plzni patnáct a ve Státní opeře Praha došlo opět ke zvýšení počtu tanečníků na sedmnáct.

Bronislav Roznos o svém choreografickém rukopisu říká:

„Nezajímá mě pouze úzce viděná estetika tance, velmi podstatný je výraz. Chci, aby si divák z každého představení odnášel komplexní divadelní zážitek, proto trvám na označení taneční divadlo. I když vím, že se pod něj dají ukryt věci nejružnější úrovně.“

Bronislav Roznos, *libreto, režie, choreografie*

Absolvent brněnské konzervatoře, krátce působil v baletu Národního divadla v Brně. Zájem o moderní tanec ho přivedl na čtyři sezony do Pražského komorního baletu Pavla Šmoka; během tohoto angažmá studoval choreografii na Hudební akademii múzických umění v Praze. Z Pražského komorního baletu odešel v roce 1990 do Německa, kde spolupracoval s Philippem Tallardem jako sólista baletu v Ulmu a další čtyři roky jako sólista baletu v Mannheimu. Od roku 1995 je šéfem baletu a šéfbalchoreografem divadla ve Zwickau (Tanztheater Plauen-Zwickau). Na této scéně za dobu svého působení vytvořil řadu celovečerních inscenací. K nejvýznamnějším patří *Spící krasavice* (hudba P. I. Čajkovskij), *Pokušení svatého Antonína a jiné podivuhodnosti* (hudba G. Mahler, W. Egek, F. Martin), *Stopy zvuku a barev* (hudba W. A. Mozart, J. S. Bach, A. Dvořák), *Stvoření světa* (hudba J. Strauss, P. I. Čajkovskij, aj.), *The Queen* (hudba Queen), *Pierot* (hudba Z. Pololáník), *Taneční marathón* (G. Miller), *Popelka* (J. Strauss) *Morrison* (hudba Doors), *Art of Power* (hudba P. Glass, A. Pärt, Adams) *Expeditions 2U* (hudba G. Rossini, P. Hapka, aj.). Stejně jako většina dalších inscenací je také *Čas bolesti* výsledkem dlouhodobé spolupráce choreografa se scénografem Robertem Schragem. V roce 1985 Bronislav Roznos obdržel 2. cenu v Celostátní baletní soutěži České republiky, v roce 1993 Cenu Arnolda Petersena za vynikající práci v Národním divadle v Mannheimu a za choreografii baletu *Stanice Nekonečná*.

Robert Schrag, *scéna, kostýmy*

V letech 1988-1992 vystudoval jevištní a kostýmní výtvarnictví na Vysoké hudební a herecké škole v Salzburgu. V letech 1992-1994 pracoval jako asistent jevištní výpravy v Národním divadle v Mannheimu, od roku 1995 působí jako nezávislý jevištní a kostýmní výtvarník. Vytvořil desítky kostýmních a scénických návrhů k baletním, činoherním a operním inscenacím v Mannheimu (Franz Kafka: *Nůž v srdci*, *Mladí choreografové*, *Desatero přikázání*), Mnichově (Lewis John Carlin: *Ephiphanie*), Norimberku (Divadlo Mumpitz - *Ďábel se třemi zlatými vlasy*), Zwickau, Lipsku, Frankfurtu, ale také v Rakousku (Salzburg - Goldoni: *Sluha dvou pánů*, Slavomír Mrozek: *Pěšky*), Francii (Divadlo St. Quentin v Paříži - George Gershwin: *Markův úsměv*) a Španělsku (festival v Quenku - Benjamin Britten: *Mládenci v peci ohnivě*). Soustavně se věnuje malbě akvarelů, účastnil se výstav v Německu i v dalších zemích. Spolupráci s choreografem Bronislavem Roznosem zahájil v roce 1994 a od té doby se podílí na většině jeho inscenací.

Lucie Holánková, *sólistka baletu Státní opery Praha*

Během studia na Taneční konzervatoři v Brně se zúčastnila několika baletních soutěží a v roce 1997 získala 1. místo na Mezinárodní baletní soutěži ve Vídni. Po studiích nastoupila dvouleté angažmá v Národním divadle Praha (1997-1999), kde vytvořila roli Berušky (Broučci), Dierdre (Isadora Duncan), Nevěsty (Labutí jezero) ad. V sezoně 1999/2000 přešla do Pražského komorního baletu. Zde tančila v choreografiích řady českých i světových tvůrců, např. Pavla Šmoka (Golem, Z mého života, Sinfonietta, Svatba, Po zarostlém chodníčku, Stabat), Libora Vaculíka (Slovanské dvojzpěvy, Stmíváníčko, Hirošima, Don Juan, Rozloučení), Petra Zusky (Mariin sen, Šibeničky, Sonáta), Jiřího Kyliána (Šest tanců, Večerní písně) a dalších. V současné době má mj. na repertoáru hlavní role v celovečerních baletech Dáma s kaméliemi a Popelka. Od sezony 2003/04 studuje choreografii na HAMU. Její choreografie Bílé myšlenky je součástí složeného večera Jarní 2004 uváděného na scéně Státní opery Praha.

Ondřej Novotný, *sólista baletu Státní opery Praha*

V letech 1990–1998 vystudoval Taneční konzervatoř v Brně. V roce 1998 přijal angažmá v divadle J. K. Tyla v Plzni. Zde se brzy propracoval k prvním sólovým příležitostem, jako byl Hilarion v Giselle, Ondra v Čertovinách nebo Tamino v Kouzelné flétně. V sezoně 2001/2002 přešel do baletu Moravského divadla v Olomouci, kde se představil jako Romeo a Benvolio v Romeovi a Julii, Pinkerton v Butterfly nebo Ženich v Peer Gyntovi. V letech 2002/2004 se vrátil jako sólista do Divadla J. K. Tyla v Plzni a vytvořil zde Prince a Pas de trois v Labutím jezeře, Sólistu ve Šmokově Záskoku a mnoho dalších rolí. Za postavu 1. kabaretiéra ve Vaculíkově baletu Někdo to horké rád se dostal do širší nominace na Cenu Thálie 2003. Na soutěžní přehlídce tanečních umělců Brno 97 obdržel Čestné uznání v kategorii B a na 1. mezinárodní soutěži v St. Polten v roce 1998 čtvrté místo v kategorii C a zvláštní cenu za vlastní choreografii. Od února 2004 přijal angažmá ve Státní opeře Praha, kde ho v současné době mohou diváci vidět například jako Anděla smrti v Dámě s kaméliemi a Prince v Popelce.

Fotografie z představení Čas bolesti v tiskové kvalitě jsou k dispozici na internetové adrese:

<http://www.opera.cz/cs/press/fotografie/casbolesti.html>

PARTNEŘI PŘEDSTAVENÍ

Allianz

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI STÁTNÍ OPERY PRAHA

ČESKÝ ROZHLAS

PRÁVO

THE PRAGUE POST

Prager Zeitung
Wocheblatt für Politik • Wirtschaft • Kultur • Sport

 Instinkt

M.I.P. GROUP

euroAWK
